

GABRIELA
FUTOVÁ

Čo včky nevedia

ILUSTRÁCIE EDITA HAJDU

Albatros

Čo učky nevidia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Gabriela Futová
Čo učky nevidia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

čo včky nevedia

GABRIELA FUTOVÁ

Čo učky nevedia

ILUSTRÁCIE EDITA HAJDU

Albatros

Do školy chodím, lebo tam mám mamu.

Nieкто má mamu predavačku, nieкто úradníčku, iný športovkyňu. Jožova mamka je dokonca riaditeľkou nejakej firmy. Moja mama je učiteľka. Teda nielen moja, ale aj Števova. Obe pracujú v tej istej škole, kam my dvaja chodíme do druhej triedy. Obe učia tretiakov, ale moja mama má áčku a Števova céčku. A že sa naše mamy kamošia, so Števom sa poznáme úplne odmalička. Števo je rovnako ako ja jedináčik. A rovnako ako mne mu to nevadí. Niekedy si vpravievame, že by bolo super, keby sme boli bratia. Akurát, že si nevieme vybrať, ktorých rodičov by sme chceli. Lebo ja ľúbim tých svojich a Števo zas tých svojich.

So Števom sme v jednej triede od prvého ročníka. Dokonca spolu sedíme v jednej lavici. Nevieť však, ako dlho ešte, lebo podľa našej triednej učky veľa vyrušujeme. Povedala, že ak nás ešte raz upozorní, tak že nás rozsadí. A to nebude ono, lebo všetky dobré nápady dostávam vždy vtedy, keď nám učka niečo vysvetľuje. A ja ich musím okamžite povedať Števovi.

Školu obaja dobre poznáme. Naše mamy nás do nej brávali, už keď sme boli škôlkari. Kým ony schôdzovali, my sme sa v jednej alebo druhej triede nejako hrali. Mamy nás chodili, raz jedna, raz druhá, kontrolovať a vždy nám niečo priniesli: obložené chlebíčky, koláče, malinovku. Sem-tam k nám nakukla teta upratovačka Julka, tú máme radi. Vždy má pre nás vo vrecku keksík. Ale starú tetku Kikirikí neľúbime. To je tiež upratovačka, volá sa Kohútová, ale Števo ju raz premenoval na Kikirikí a odvtedy ju tak voláme. Ona dosť kričí, a keď upratuje, veľmi hromzí. Raz som ju počul povedať aj škaredé slovo! Keď som to povedal mame, neverila mi. A tak som jej nepovedal ani to, že škaredé slovo povedal aj pán riaditeľ. Počul som to na vlastné uši, keď som sa raz so Števom skrýval pod učiteľským stolom v triede, lebo naše mamy robili niekde na chodbe nástenku. Riaditeľ hľadal Števodu mamu, ale asi ju hľadal dlho, lebo keď ju nenašiel ani v tej našej triede, škaredo zahromzil.

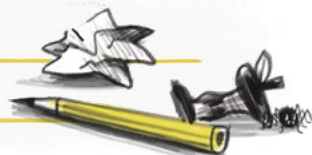
Riaditeľa sa trochu bojím. Je veľký a má taký mohutný hlas, že keď niekedy skričí na chodbe na veľkých žiakov, normálne ma strasie. Mama však tvrdí, že direktor, tak ho volá, je fajn a že sa ho netreba báť. Ale ja neviem. Na mňa pôsobí úplne hrôzostrašne. A keď k nám na začiatku školského roka vošiel do triedy, cítil som, ako mi vlasy vstávajú dupkom na celej hlave. Riaditeľ nás iba privítal a bol milý, ale mňa jeho úsmev neoklamal. Radšej som zažmúril oči, aby som ho nevidel.

Mama sa o tom dozvedela a pýtala sa ma, prečo som mal v triede zatvorené oči. Tak som jej povedal, že sa riaditeľa bojím, lebo vyzerá a kričí ako medveď. A v telke raz vraveli, že nejaký medveď v lese

skoro zahlušil hubára. Vtedy som sa rozhodol, že do lesa už nikdy nevkročím. Lenže to som ešte nevedel, že na medveďa natrafím aj v škole.

Školu poznáme celučičkú celú, lebo keď sa nám niekedy podarilo, motali sme sa po nej a skúmali sme, čo sa kde nachádza. Motat sa snažíme aj dnes, aj keď je to stále ťažšie a ťažšie. Naše mamy nás strážia a neustále kontrolujú, keď sme sami. Lebo keď sme my so Števom sami, dokážeme vymyslieť také zábavné veci ako nikto pred nami.

S Kikirikí je veselo.
Nám určite.

Moja a Števova mama robievajú veľa vecí spoločne. Spolu cvičia, spolu opravujú písomky, spoločne nakupujú, a keďže bývame neďaleko seba, niekedy aj spoločne varia a pečú a pijú pri tom víno. Niekedy im asistujú aj naši tatovia, ale to je úplne jedno, lebo keď sú naše mamy spolu, my dvaja so Števom aspoň máme čas na naše nápady.

„Poďme špehovať Kikirikí,“ navrhol raz Števo pošepky, keď naše mamy upratovali kabinet. Bola to hrozná otrava, lebo do toho zapájali aj nás, ale keď nám dali úlohu, zvyčajne sme im zavadzali, a tak nás prinútili sedieť pri stole a kresliť si.

„Ako sa odtiaľto dostaneme?“ zakukol som na mamu.

„Ideme na vecko,“ vymyslel Števo.

„Ideme na vecko,“ oznámil som nahlas a mamy súhlasili. Lebo keď človek musí ísť na vecko, netreba ho zdržiavať. To viem od babky a riadi sa tým aj mama.

Len čo sa za nami zavreli dvere kabinetu, rozbehli sme sa po chodbe. Behať po školskej chodbe je tá najparádnejšia zábava na svete. Teda okrem behania po úplne prázdnej telocvični.

„Chyť ma!“ skríkol Števo a už aj trielil rýchlejšie ako blesk. Trielil som za ním. Chodbu križovala ďalšia chodba. Videl som, ako chcel Števo odbočiť doľava, keď tu zrazu plesk! Rozpleštil sa na zemi ako placka. Veľmi ma to rozosmialo. Šmykom som pri ňom zabrzdil a bol to parádny šmyk! Na zemi po ňom ostali riadne stopy. Kým sa Števo dvíhal a kontroloval sa, či je celý, ja som sa znovu rozbehol a šmyk! Tentoraz moje topánky aj zaškriпали. Rýchlo som pozrel, či po mne ostala stopa. Ostala!

„Ja urobím dlhší šmyk,“ vykrikol odrazu Števo a o chvíľu sme sa pretekali, kto spraví na zemi dlhšiu stopu.

Práve som sa rozbehol, že Števa tromfnem, keď sa na konci chodby zjavila Kikirikí. S buchotom položila na zem vedro a nahlas hučala.

„Skryme sa!“ potiahol som kamoša za rukáv.

„Aby nás nevidela. Lebo poriadnych špehovačov nikdy nikto nevidí.“

Števo nadšene prikývol. A kým na nás stihla Kikirikí pozrieť, stáli sme za rohom a pritisnutí o stenu sme sa pridusene smiali.

„Buď ticho,“ chechtal sa Števo.

„Ty buď ticho!“ chechtal som sa aj ja.

Po hodnej chvíli sme sa konečne utíšili. Obaja sme nenápadne vykukli, aby sme Kikirikí skontrolovali. A dobre, že sme sa pozreli. Kikirikí umývala podlahu a pomaly sa blížila k našim šmýkancom. Urobila krok dozadu a ďalší, keď vtom stuhla.

„Ja vášho oného, ktorý chuligán sa mi tu neprezul?!“

Pretrela šmyky mokrou handrou a rozčertila sa ešte viac.

„Ja to kašlem! Tisíckrát som prízvukovala direktorovi, že keď sa tí sopliaci nebudú prezúvať, prestanem to umývať!

Tisíckrát som vravela, že po škole nesmú behať neprezutí, lebo tie gumené podrážky robia nezmývateľné stopy! Ale nie! Mňa tu nikto nepočúva. Veď som len upratovačka! Ale ja to tak nenechám, to teda nie...!“

Kikirikí hromžila a hromžila, a čím bola rozčúlenejšia, tým viac sme sa so Števom chechtali. A vtom zrazu, neviem, čo to do mňa vošlo, hlasno som zakikirikál.

„Kikirikí!“

„Ty blbec!“ vytreštil na mňa Števo oči a plesol ma po chrbte. Okamžite sme sa pratali preč. Akurát, že chodba, do ktorej sme zaliezli, nemala východ. Na konci bola hudobná trieda a dvere do nej boli, samozrejme, zamknuté.

Bolo jasné, že nás Kikirikí odhalí. A keď nás odhalí, za uši nás dovlečie k mamám. A mamy nás potom za uši odvedú domov. Hrozila nám katastrofa!

„Skryme sa! Rýchlo!“ štuhol som do Števa. Rozbehol som sa k dverám hudobky. Bleskovo som sa poobzeral, kam by sa dalo zašíť, a zrazu som to zbadal. Drevené dosky pod parapetou, ktoré skrývali radiátory. Medzi doskami medzery. Jedna úzka, jedna široká. Ani neviem ako, nasúkal som sa do tej väčšej. Števo ma splašene tlačil, a kým som sa ja mechril v medzere medzi radiátorom, stenou a doskou, nasúkal sa za mnou.

Bolo to tesné. Len čo zmizol, do chodby nakukla Kikirikí. Cez škáru som mal na ňu dobrý výhľad, ale pre istotu som ani nedýchal. Upratovačka naozaj len nazrela, a keď nikoho nezbadala, obrátila sa a odišla.

„Kikirikí!“ vykrikol Števo a mňa skoro porazilo. Rýchlo som mu ústa prikryl dlaňou. „Ticho bud!“ zašepkal som vyplašene.

Kikirikí sa, samozrejme, vrátila. Nahnevaným pohľadom preskenovala celú chodbu, ale nás za doskami nezbadala. Aj tak mi trvalo dosť dlho, kým som našiel odvahu poriadne sa nadýchnuť.

„Ty somár!“ vynadal som pošepky Števovi.

„Aj ty,“ rozchichotal sa kamoš.

A potom sme sa už nevedeli zastaviť. Pošepky sme sa rehuňali, strkali sme jeden do druhého, aby bol ten druhý ticho, sácali sme sa a smiali, až zrazu tresk! Doska, ktorá nás chránila pred zrakom Kikirikí, zrazu ležala na zemi.

„Utekajme!“ vykrikol Števo. Bleskovo sme sa vygúľali zo skrýše, vyskočili na nohy a podho preč. Zamierili sme na opačný koniec chodby, ktorý sa križoval s hlavnou chodbou, a vyhli sme sa tak Kikirikí. Jej nadávkam však nie. Zahliadla nás a spustila krik.

„Vidím vás, chuligáni! Stojte! Tak vás vyobšívam metlou...!“

Jasne, že sme nezastali. Pribrzdili sme až pred kabinetom, ale to už Kikirikí stíchla. A tak, keď naše mamy vyšli von, že nás idú hľadať, nič nezačuli.

„Ideme už domov?“ opýtal sa Števo tej svojej.

KIKIRIKI!

„Nie,“ odvetila teta Erika. „Tuto s Evčou sme sa dohodli, že si ešte dáme kávu.“

Fúha, jej odpoveď ma nepotešila. Predstavil som si totiž Kikirikí, ako nás hľadá. A ako na nás so Števom požaluje. Lebo čo keď nás spoznala? Ukradomky som pozrel na kamoša.

„Ja by som už išiel domov,“ pozrel som na mamu.

„Aj ja,“ pridala sa Števo.

Obe mamy na nás skúmavo pozreli.

„Čo ste vyparatili?“

„Nič,“ vyvalil som oči. „Len sme boli na vecku.“

„Len sme si trochu pobehali,“ dodal Števo.

„A ďalej?“

„Ďalej nič,“ mykol som plecami. „Ale som už dosť hladný. Aj smädný.“

„Ja tiež,“ rýchlo sa pridala aj Števo.

„Viete, že nemáte behať po chodbách.“

Obaja sme prikývli.

„Vieš čo?“ ozvala sa teta Erika. „Poďme s nimi do cukrárne. Kávu si dáme tam.“

„Do cukrárne!“ vykrikoval Števo nadšene.

Aj ja by som bol vykrikoval, lenže v bruchu mi rástol strach. Čo keď je už Kikirikí za rohom? A čo keď na nás povie, že sme vyvalili tú dosku od radiátora? To bude pohroma!

Našťastie, Kikirikí asi neprišla na to, že sme to boli my. Zo školy sme odišli bez toho, aby sa s ňou naše mamy stretli. Brucho ma však bolelo ešte aj na chodníku pred školou. Nenormálne som sa bál, že upratovačka zrazu vybehne zo školských dvier a zastaví nás.

Nezastavila.

Mama robí z opravy diktátov veľkú vedu. Nechápem prečo.

Mať mamu učku je niekedy pekelná nuda. Hlavne vtedy, keď sa s ňou chcem hrať, ale ona nemôže, lebo opravuje diktáty alebo písomky. Vtedy musíme aj ja, aj oco chodiť okolo nej po špičkách, aby sa nepomýlila. Ja teda už nemôžem chodiť ani po špičkách. Ja nesmiem chodiť vôbec. Teda aspoň nie do kuchyne, kde mama pracuje. Vraj ju vyrušujem, lebo sa zakrádam. A čím tichšie sa zakrádam, tým viac hrmotu narobím. Párkrát sa už naši pre to aj pohádali. Mama kričala na oca, vraj prečo ma nemôže zabaviť. Oco kričal na mamu, že si nemá nosiť prácu domov vtedy, keď má prácu aj on. Neznášam, keď sa hádajú. Vtedy mi je ľúto a urazene sa zatváram do izby.

Aj dnes si mama po večeri nachystala na stôl zošity. Už som vedel, čo ma čaká. Mama ma rýchlo osprchuje a naženie do postele. Oco mi povie celkom krátku rozprávku a zhasne mi. A ja, chúdanko, budem pozeráť do stropu a rozmýšľať, čo by som robil, keby som nespal. A presne takto to aj bolo.

Ležal som v posteli a rozmýšľal, či Kikirikí vie, že sme to boli my dvaja so Števom, čo kikirikáli na chodbe. Škoda, že sa to nedozviem. Aj tak sa asi pred ňou budem skrývať. Odrazu ma prepadol smäd. Potichu som vstal, opatrne otvoril dvere a vybral sa do kuchyne. Svietilo sa v nej, a tak som sa nemusel báť tmy. Vošiel som dnu a prekvapene som zastal. Zošity boli na stole, červené pero tiež, ale mamy nikde.

Vyliezol som na stoličku a zvedavo som nazrel do otvoreného zošita. Mama doň červeným perom urobila nejaké značky. Viem už čítať, a tak som hneď pochopil, čo opravila. Videl som doplnený dĺžeň na *á* a preškrtnuté *m*. Pche. Jednoduché. Veď to by som

dokázal aj ja! A keby som mame pomohol, určite by sa tešila, že nemá toľko práce. A určite by si so mnou aspoň dvakrát zahrála Doble.

Zobral som pero do ruky a urobil do zošita ešte jednu kvačku. Super! Vyzerala presne ako mamina. Urobil som ďalšiu, potom som niečo škrtol a bolo hotovo. Vedel som, že keď mama robí túto prácu, píše pod písmenká známky. A tak šup! Pod túto som napísal krásnu trojku. Zošit som zatvoril, dal nabok a vzal ďalší.

Opravovanie diktátov ma veru bavilo! A mama to dokáže tak ofrflať! Tu kvačka, tu škrt, nejaká známka a bolo hotovo. Zistil som, že najkrajšie viem napísať päťku. S bruškom a chvostíkom. A tak som ju veselo všade písal a niekde som napísal aj dve. Nech vidia, že aj ja to viem!

Do kuchyne vošla mama.

„Áááách! A ty tu čo robíš?!“

„Pomáham ti s opravami zošitov. Aby si vedela, už je to hotové. Môžeš sa so mnou teraz ešte pohrať. Lebo mne sa ešte nechce spať. A som smädný.“

Lenže mama ma nepočúvala. Ako zmyslov zbavená otvárala a zatvárala zošity a chytala sa za srdce.

„Mňa asi... Ja...“

Potom zavrela oči a zhlboka sa nadýchla. Keď ich otvorila, chvíľu na mňa ticho zazerala. Mal som taký pocit, že asi niečo nie je v poriadku.

„Do postele!“ sykla a takmer pri tom nepohla perami.

Čosi mi vravelo, že mám byť ticho. A že mám poslúchnuť. Ten pocit spôsobil, že som sa do postele odtrepal bez jediného slovka odvrávania. A potom aj to, že keď som zavrel oči, okamžite som zaspal.

Moja mama je vraj hrdinka. Zahnala psa. Psa???

Ráno ma mama zobudila skôr ako zvyčajne. Pri raňajkách ma neustále poháňala a namiesto na autobusovú zastávku nás oco naložil do auta a zaviezol pred obchodný dom.

„Ešte šťastie, že majú otvorené od skorého rána,“ poznamenala mama, keď vystupovala. Narýchlo vrazila ocovi pusu na líce. „Ďakujem. Mladý pán, aj ty vystupuješ,“ obrátila sa ku mne.

Nechápal som. Lebo do školy chodievame zvyčajne autobusom a nikdy ráno nenakupujeme.

„No, nepozeraj tak na mňa,“ ozvala sa mama znovu. „Musím napraviť škody, čo si napáchal.“

Nechápal som, aké škody. Mama mi však viac nevysvetlila. Chytila ma za ruku a nahodila rýchlochôdzu. V obchode zamierila do papiernictva. Zastala pred regálom so zošitmi, z jednej kopy odrátala menšiu kôpku a fičali sme k pokladni.

„Nekúpiš mi lekvárovú šišku?“

„Nemáme čas,“ odsekla mi. Asi sme ho fakt nemali, lebo do školy sme fujazdili takým tempom, že som takmer nevládal preplatať nohami. Dobešli sme pred prvým zvonením. Mama ma narýchlo pobožkala v šatni na čelo a utekala preč. Teda nie úplne preč. Vedel som, že ide do svojho kabinetu. A keďže sme mali triedu blízko pri šatniach, do svojej lavice som už trafil sám.

Cez veľkú prestávku sa pri mne pristavili mamine žiačky. Veronika a Lujza.

„Teda, Paľko, tvoja mama je fakt hrdinka,“ potľapkali ma po pleci.

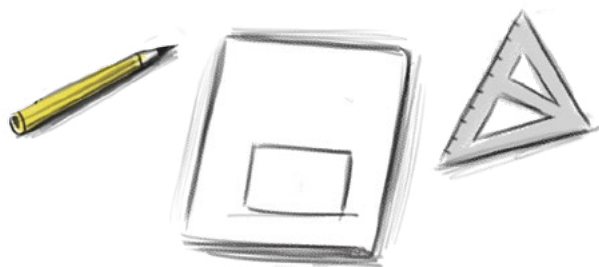
Vytreštil som na ne oči.

„Bol si tam, keď na toho dedka zaútočil ten pes?“

„Akého dedka? Aký pes?“ vôbec som nechápal.

„Tebe to mama nepovedala? Predstav si, že včera, keď išla domov, videla, ako na nejakého dedka zaútočil pes. A ona sa ho nezľakla! Vravela, že mu tresla po hlave taškou, v ktorej niesla naše zošity. A že ten pes sa nahneval ešte viac. A že ako bol taký rozzúrený, zahryzol do tej tašky. No a vytrhol ju tvojej mame z ruky a utiekol. Dnes sme všetci dostali úplne nové zošity. Pani učiteľka, tvoja mamka, je fakt frajerka! Tak čau!“

Zarazene som na ne pozeral. Mama nevravela nič o žiadnom psovi ani dedkovi. Ale možno mi to len doma zabudla povedať. A možno sa nechcela priznať, že si nechala ukradnúť zošity nejakým cudzím psom.

Prázdna telocvičňa je lepšia ako prázdna chodba.

Každý utorok podvečer mala mama volejbalový tréning. Spolu s ňou trénovala aj teta Erika, telocvikárky a telocvikár, a pár učiek z druhého stupňa. V tom čase som bol už zvyčajne doma s ocom, ale niekedy sa stalo, že oco nemohol, a ja som sedel pri mame v telocvični na lavičke a nudil sa.

„Aj ja si chcem zahrať,“ žobral som.

„Nemôžeš,“ vysvetľovala mi mama. „Musíme trénovať, lebo o mesiac hráme za našu školu na turnaji. A ty ešte nevieš hrať volejbal.“

„Viem,“ odul som sa. Tak veľmi som chcel odbíjať s nimi. Sedenie na lavičke ma totálne nudilo.

„Možno teta Erika privedie Števo a zahráte sa spolu,“ skúsila ma mama povzbudiť. Pomohlo to. Ak by tam bol so mnou aj on, určite by sme niečo vymysleli.

Števo naozaj prišiel. Bol nejaký napaprčený, ale keď ma zbadal, zlosť ho prešla.

„Poďte,“ povedala teta Erika, „odomknem vám malú telocvičňu. Dám vám aj loptu, môžete si zahrať futbal.“

„Super!“ vykrikol som nadšene.

„Super!“ vykrikol aj Števo. „Lenže nemám prezuvky.“ posmutnel vzápätí. „A do telocvične nesmieme chodiť bez cvičiek.“

„Ale máte. Obaja,“ žmurkla teta Erika a z batoha vytiahla tenisky aj pre mňa, aj pre Števa.

To je paráda! Rýchle sme sa prezuli a vbehli do telocvične. Od radosti som takmer skákal. Telocvičňa bola celá iba naša! A boli spustené laná a aj tyče na šplhanie boli vonku.

V okamihu sme so Števom behali po telocvični ako blázni. S rozbehom sme sa vešali na laná a vrieskali ako opice. Potom som sa

vydriapal na rebrinu, preliezol som vo výške na druhú a zliezol dole. Števo po mne opakoval. Potom sme sa chceli pretekať v šplhaní. Lenže ani Števovi, ani mne sa nepodarilo vyšplhať ani o centimeter.

Vykašľali sme sa na to a zahráli si futbal. Behali sme a lietali za loptou, až kým nás to o chvíľu neomrzelo.

„Podme sa hojdať na lanách,“ navrhol Števo a ja som súhlasil.

Prvý sa na lano zavesil on. Najprv som ho rozhojdal a potom roztočil. Števo sa držal ako kliešť, aby nespadol. Potom sme sa vymenili. Visel som na tom lane, nohy pevne zamotané, ale nebolo to ono. Števo ma rozhojdal a potom tiež roztočil, keď mi padol zrak na kruhy pod stropom.

„Počuj, Števo,“ pozrel som naňho. „Na tých kruhoch by sa nám hojдалo lepšie, nemyslíš?“

Števo zdvihol hlavu, pozrel na kruhy a potom prikývol.

„Hej, lenže sú vysoko.“

„Ako sa máte?“ nakukla do telocvične moja mama. Podozriavavo pozrela na mňa a potom na kruhy. „Nech vám to ani nena-padne!“ povedala prísne. „Ešte šťastie, že sú tak vysoko.“

„Len sa pozeráme,“ povedal Števo.

„Len sa pozeráme,“ zopakoval som ako opakovací somár.

„Veď preto,“ pohrozila nám mama prstom, ale vzápätí šibalsky žmurkla. „Tak sa pekne hrajte.“

A už jej nebolo.